

20 JAAR

Hospice Dôme

Een koepel van zorg
voor mensen in de
laatste levensfase

Vol met informatie, interviews en foto's

Inhoud

- 03.** Voorwoord
- 04.** Interview Margriet & Carolien
- 08.** Hospice Dôme door de jaren heen
- 12.** Interview Annemieke & Gea
- 16.** Een dag meelopen met Dennis & Agnes
- 20.** Interview Froukje
- 23.** De essentie van Hospice Dôme

- 24.** Interview gast
- 27.** Gedicht 'Als mijn laatste dagen komen'
- 28.** Een dag meelopen met Ada & Erica
- 32.** Een kijkje achter onze voordeur
- 34.** Interview Rianne & Gerda
- 38.** Interview Gerda (vrijwilliger)
- 41.** Puzzel
- 42.** Een dag meelopen met Saskia

- 45.** Educatiecentrum
- 46.** Interview naaste
- 49.** Gedicht 'Het leven'
- 50.** Interview Steven
- 53.** Ons team door de jaren heen
- 54.** Aan tafel met ...
- 62.** Nazorg

Voorwoord

Colofon

Dit magazine is een uitgave van
Stichting Dôme Exploitatie

Reacties

info@hospicedome.nl

Teksten

Alex Timmer (Korte Tekst)

Vormgeving

Menno Volmer (Studio Bullseye)

Fotografie

Beate Vieth (BeetjeHome)

Eindredactie

Wendelien van Oostrom

Annemieke Delhaas

Copyright ©2024

Hospice Dôme Amersfoort

Niets uit deze uitgave mag, in welke vorm dan ook, worden overgenomen zonder schriftelijke toestemming vooraf van Hospice Dôme Amersfoort. Hospice Dôme is niet aansprakelijk voor eventuele zet- of drukfouten.

Vol trots presenteer ik u dit jubileummagazine van Hospice Dôme, waarin we u een zo volledig mogelijk beeld van ons werk geven. Dankzij de inzet en betrokkenheid van velen heeft Hospice Dôme in de afgelopen twintig jaar een onmisbare plek binnen het zorglandschap van Amersfoort gekregen.

Sinds de opening in 2004 heeft Hospice Dôme onverminderd haar passie gericht op het bieden van een veilige verblijfplaats. Een plek waar persoonlijke aandacht, goede zorgverlening en de wensen van degene, wiens levenseinde nabij is, voorop staan.

Het stemt ons dankbaar dat we, dankzij het toegewijde werk van onze medewerkers en vrijwilligers, onze gasten en hun naasten hoogwaardige palliatieve zorg in een warme en huiselijke sfeer kunnen bieden.

Hospice Dôme wil zich blijven inzetten voor de ontwikkeling van palliatieve zorg. Goede palliatieve zorg moet bereikbaar en bekend zijn bij iedereen, daar staan wij voor!

In dit magazine blikken we terug op de oprichting van Hospice Dôme, waar Margriet Euwema en Carolien van Dam met passie en betrokkenheid het hospice vorm hebben gegeven. Wij bedanken hen voor alle inzet, die ons nog steeds inspireert en waarop we voortbouwen.

Verder nemen we u mee achter de schermen van Hospice Dôme. We delen verhalen van gasten, naasten, medewerkers en collega-organisaties. U krijgt een unieke inkijk in de dagelijkse praktijk en de kracht van palliatieve zorg. De bijhorende foto's maken de verhalen helemaal compleet.

Alles bij elkaar schetst dit een mooi beeld van wat Hospice Dôme is en doet en waar we voor staan: toen én nu!

Met gepaste trots en grote dankbaarheid mogen wij 20 jaar Hospice Dôme vieren.

Ik wens u veel leesplezier!

Wendelien van Oostrom
directeur-bestuurder

We hadden allebei het geloof dat het hospice een **breder doel** diende

Margriet Euwema & Carolien van Dam
Oprichters Hospice Dôme

Op 16 april 2004 opende Hospice Dôme haar deuren. Op het moment van schrijven is dat twintig jaar geleden. Voor het zover was, is er heel wat aan vooraf gegaan. Het idee voor het oprichten van een hospice ontstond namelijk al veel eerder, in 1997.

De oprichters Margriet Euwema en Carolien van Dam vertellen in dit interview gezamenlijk over hun ervaringen en het ontstaan van het hospice.

Wat inspireerde jullie om een hospice op te richten?

We zagen dat er tijdens de palliatieve fase een gebrek was aan begeleiding van zowel de zieke als de naasten. Er was bijvoorbeeld niet altijd sprake van toereikende pijn- en symptoombestrijding en mensen werden soms te lang doorbehandeld. Men was daardoor niet goed voorbereid op het sterven.

Ook ervoeren we maatschappelijke nood. Denk aan eenzaamheid bij alleenstaande stervenden thuis en de zware belasting van mantelzorgers bij het sterven van een partner of familielid. Er was geen mogelijkheid tot

opname met 24-uurszorg in de stervensfase, terwijl thuiszorg ook niet 24 uur per dag beschikbaar was.

Er bestond behoefte aan een kleinschalige, huiselijke omgeving voor terminale kwaliteitszorg. Een plek om handen en voeten te geven aan de liefde van God; in de zorg voor onze naasten in een moeilijke fase van hun leven. Ongeacht hun afkomst, financiële situatie, seksuele voorkeur en levensovertuiging.

Welke persoonlijke ervaringen met verlies en rouw hebben een rol gespeeld bij het nemen van dit besluit?

Carolien heeft in haar gezin van herkomst te maken gehad met rouw en verlies, doordat twee broertjes op jonge leeftijd zijn overleden. Ze heeft als maatschappelijk werkende een speciale affiniteit ontwikkeld met betrekking tot de impact van rouw en verlies binnen een gezin of familie.

De vader van Margriet is op jonge leeftijd overleden aan de gevolgen van kanker. Daarnaast heeft ze als verpleegkundige veel te maken gehad met mensen in de stervensfase in situaties waarin de zorg niet toereikend was. Bovenstaande heeft ons gemotiveerd om een bijdrage te leveren aan de ontwikkeling van de palliatieve zorg voor de zieke en zijn naasten.

Kunnen jullie iets vertellen over het moment waarop het meer werd dan een idee?

In 1997 begonnen onze eerste brainstormsessies. In eerste instantie waren deze sessies tussen ons beiden, maar al snel deelden we onze gedachten ook met familie en vrienden. Vervolgens bezochten we bestaande hospices in Nederland om van hen te leren en deden marktonderzoek bij alle zorginstellingen in de regio. Om te kijken of deze vorm van zorg een aanvulling zou zijn op het reeds bestaande zorgaanbod.

Aanvankelijk was er helemaal niets, dus moest alles geregeld worden. Dit omvatte zaken als het bedenken van een naam, het inschrijven bij de Kamer van Koophandel, het opstellen van een bedrijfsplan en het regelen van financiering. Hierbij waren PR en fondsenwerving meteen al noodzakelijk, omdat er geen startkapitaal was. Al met al duurde de reis van idee naar opening ruim zeven jaar.

Welke uitdagingen kwamen jullie zoal tegen onderweg?

We hebben meerdere momenten gehad waarop we het bijna opgaven. Eén van die momenten was toen, na drie jaar, het erg ingewikkeld bleek om de zoektocht en financiering van een pand, toekomstige personeelskosten en de vergoeding van de zorgkosten op elkaar af te stemmen.

Later, bij het indienen van de bouwplannen eind 2000, bleek dat het bestemmingsplan niet klopte. De procedure om het te wijzigen heeft ons twee jaar extra gekost. Uiteindelijk moesten we zelfs naar de rechter en kwam er een uitspraak in ons voordeel op 5 december 2002. Eindelijk konden we met de bouw starten!

Hoe gingen jullie om met teleurstellingen?

We hadden allebei het geloof dat het hospice niet iets van ons was, maar dat het een breder doel diende. We trokken ons altijd weer op aan de overtuiging dat het hospice er wel zou komen, als dat de bedoeling was.

We hebben ook steeds weer ervaren dat God met ons meeging en ons de moed gaf om door te gaan. De aanwezigheid van zoveel mensen die ons bleven steunen, door telefoontjes, ontmoetingen, giften, brieven, hulp, gebed en donaties, was enorm bemoedigend.

Een van de vele voorbeelden die we nooit zullen vergeten, is toen een jonge vrouw zelf belde. Ze wilde in haar rouwbrief de mensen die haar begrafenis zouden bijwonen vragen een donatie te doen aan het toekomstige Hospice Dôme.

Hoe voelde dat, toen jullie idee 16 april 2004 werkelijkheid werd?

Het was overweldigend en onvergetelijk! Alles waar we zeven jaar naartoe hadden gewerkt, werd werkelijkheid. Vanaf dag 1 zagen we dat het hospice voldeed aan de behoefte die wij voor ogen hadden. Het team was erg enthousiast en meer dan bereid om er samen de schouders onder te zetten. We leerden elke dag van elke gast en van elkaar.

De ontelbare enthousiaste reacties van gasten en naasten op zowel het zorgconcept als de mogelijkheden om je bijna thuis te voelen in het hospice, evenals de kamers, het gebouw, de sfeer, en de liefdevolle zorg en aandacht van iedereen, waren buitengewoon inspirerend.

We zijn heel dankbaar dat we na de start nog bijna 15 jaar met veel plezier leiding hebben mogen geven aan deze prachtige organisatie met gemotiveerde medewerkers en vrijwilligers.

Wat is eigenlijk de betekenis van de naam Dôme?

Dôme betekent letterlijk koepel. Hospice Dôme biedt een koepel van zorg in de vorm van een huiselijk onderkomen met begeleiding op maat, inclusief medische, persoonlijke en geestelijke verzorging en verpleging. De zorg is gericht op mensen die ongeneeslijk ziek zijn en niet thuis kunnen of willen sterven, en op hun naasten.

**Vanaf dag 1
zagen we dat het
hospice voldeed
aan de behoefte
die we voor ogen
hadden**

Hierdoor is het mogelijk om naar eigen inzicht en op eigen wijze afscheid te nemen van dit leven. De zorg is afgestemd op de behoefte en wensen van de gast; privacy en aandacht voor eigenheid staan centraal. Het hoofddoel is comfort, niet het verlengen of verkorten van het leven.

Vanuit welke waarden hebben jullie Dôme opgericht?

Belangrijke waarden zijn altijd geweest: waardigheid en eigenheid voor ieder mens, liefdevolle, deskundige en respectvolle zorg in een veilige en betrouwbare omgeving. De zorg wordt gegeven vanuit de overtuiging dat ieder leven van begin tot eind respect verdient, omdat het uniek is en een gave van God. Deze overtuiging vormt een inspiratiebron voor de medewerkers. Gasten en naasten hoeven deze overtuiging niet te delen.

Hospice Dôme door de

jaren heen ...

In **vogelvlucht** nemen we je mee door een greep uit de vele hoogtepunten die ons hospice gekend heeft...

2003

1° STEENLEGGING
door Margriet Euwema
en Carolien van Dam

2003

BOUW HOSPICE
Hoogste punt bereikt
(dakopbouw)

2003

BOUWWERKZAAMHEDEN
Souterrain

2004

**OFFICIËLE
OPENING**
door burgemeester
Van Vliet

2015

RESTYLING
Huiskamer

2015

RESTYLING
Gastenkamers

2014

JUBILEUM 10 JAAR
Benefietconcert Joriskerk

2018

AFSCHEID
Margriet Euwema en
Carolien van Dam

2009

JUBILEUM 5 JAAR
Galafeest met diner en zangworkshop
in Aegtenkapel

2018

KOMST
Wendelien van
Oostrom

2019

JUBILEUM 15 JAAR

2020

CORONATIJD

2020

STEF BOS
Filmopnames

2021

Jaarlijkse
SPECULAASACTIE

2022

RENOVATIE & RESTYLING
Woonkamer

2022

HEROPENING
met de
burgemeester

2022

RENOVATIE & RESTYLING
Gang

● **2000**
Sponsoractie kinderen
(lege flessen inleveren)

● **2003**
1 miljoen DE zegels
opgehaald

**Een greep
uit de vele
SPONSOR-
ACTIES**

● **2005**
Fietstocht naar
Santiago de
Compostella

● **2010**
Gratis boodschappen
doen bij Albert Heijn

● **2019**
Roparun koppelbed

● **2020**
Uitreiking cheque
Rusthof

Elk leven moet met respect behandeld worden omdat het **uniek** is

Annemieke Delhaas Teamleider zorg
& **Gea Antonides** Hospicearts

Elke gast en elke situatie is uniek. In Hospice Dôme is samenwerking cruciaal om de beste zorg te kunnen leveren. In hun functies van teamleider zorg en hospicearts vertellen Annemieke Delhaas en Gea Antonides over samenwerken in het hospice.

Rollen binnen Hospice Dôme

Annemieke vertelt: “Ik ben verpleegkundige en dat is een deel van mijn werk. Daarbij ben ik teamleider zorg en verantwoordelijk voor de aansturing van het zorgteam, het opnamebeleid, het zorgproces en de inhoudelijke ontwikkelingen. Ik werk in deze rol nauw samen met de hospiceartsen. Er is ook regelmatig contact met bijvoorbeeld transferverpleegkundigen in de ziekenhuizen, huisartsen en wijkteams. Samen met een aantal verpleegkundigen beheer ik de lijst met aanmeldingen. We bepalen samen wie opgenomen kan worden als er een kamer vrij is. Bij bijzonderheden rond een opname overleg ik vaak van tevoren met Gea en mijn collega's in de zorg.”

Gea beschrijft haar rol in het hospice: “Als arts zorg ik voor de medische continuïteit. Er is, naast de dagelijkse arts, een groep artsen die uit betrokkenheid vrijwillig diensturen vervullen. Dat is iets waar we heel blij mee zijn! Zo kunnen gasten en zorg altijd overleggen met een van de eigen artsen die het hospice en de situatie kennen.”

Het belang van samenwerken

“Voor mij als arts is de inschatting en wens van de teamleider zorg leidend omdat zij het hospice en het team vertegenwoordigt” benadrukt Gea. Ze vervolgt: “De samenwerking is gebaseerd op frequente afstemming en elkaar onderling aanvullen. De verpleegkundigen die hier werken zijn ervaren en deskundig. Daardoor kunnen zij zelfstandig veel taken aan.”

Annemieke voegt toe: “Dit betekent dat we elkaar altijd kunnen vinden als dat nodig is. De zorg die we geven in deze laatste levensfase kun je niet overdoen, en moet daarom echt goed zijn. Als we elkaar daarvoor soms even extra bellen om te overleggen, kan dat altijd. Het is zo belangrijk dat we met elkaar naar de situatie kijken.

Dat doen we op alle aspecten van onze zorg. Zo houden we elkaar scherp en krijgen de gasten en hun naasten de beste zorg.”

Leren en groeien bij Hospice Dôme

“In de afgelopen jaren heb ik veel bijgeleerd” begint Annemieke. Ze benadrukt de impact van haar opleiding contextueel pastoraat: “Dat is heel behulpzaam geweest bij de manier waarop ik naar anderen kijk. Een van de dingen die ik geleerd heb, en blijf leren, is het niet oordelen.”

“Bovendien was ik zeven jaar consulente van het Palliatief Team Midden Nederland. Dat is voor mij een hele mooie ervaring geweest waar ik heel veel heb mogen leren.”

Voor Annemieke is het essentieel dat iedereen gelijkwaardig wordt behandeld: “Iedereen waarvoor wij zorgen is het waard om voor te zorgen, ongeacht wat er in het verleden ook gebeurd is of hoe complex een karakter ook kan zijn.”

Haar motivatie om door te gaan in dit werk blijft stevig verankerd in de kernwaarden van het hospice:

“In de zorgvisie van het hospice staat dat elk leven van het begin tot het einde met respect behandeld moet worden omdat het uniek is” merkt ze op. “Dat is en blijft mijn belangrijkste motivatie om dit mooie werk te doen.”

“Als arts ben ik echt gegroeid door de jaren heen” zegt Gea. “Het is fijn om te merken dat je bij ingewikkelde dingen niet alleen bent, maar samen de beste weg kunt zoeken.” Ze wijst op haar betrokkenheid bij palliatieve zorg, zeggende: “Ook ben ik gestimuleerd om me elders in te zetten, bijvoorbeeld als consulente in het regionale palliatieve team.”

“Persoonlijk is het omgaan met mensen die een moeilijke tijd doormaken in hun leven steeds opnieuw een grote uitdaging” vertelt ze. “Dat maakt dat ik mijzelf geregeld afvraag hoe ik er persoonlijk in zou staan en waarom. Het herinnert me aan mijn eigen waarden.”

Streven naar voortdurende verbetering

Gea deelt: “In het hospice hanteren we hoge standaarden en streven we naar voortdurende verbetering. Dit geldt voor zowel de kwaliteit van zorg als de communicatie met gasten en hun naasten.

We werken volgens palliatieve richtlijnen en hebben nadrukkelijk oog voor alle dimensies. Niet alleen het lichamelijke, maar het is veel breder dan dat.”

“We zijn van mening dat ieder mens recht heeft op de beste zorg, vooral in de laatste levensfase. Het is daardoor van belang om kennis te delen. Met onze eigen mensen, maar ook andere organisaties. Daarom biedt Hospice Dôme regelmatig trainingen aan verpleegkundigen en verzorgenden” voegt Annemieke toe.

Tot slot zegt ze: “Onze scholingen zijn gebaseerd op de zes waarden van hospicezorg: uniek, comfortabel, gastvrij, deskundig, veilig en betrouwbaar. In alles wat we doen, zijn deze waarden leidend. We streven naar een liefdevolle, gelijkwaardige verbondenheid en benaderen iedereen met respect. Als een uniek individu met een eigen levensgeschiedenis en een eigen levenseinde.”

In het hospice hanteren we hoge standaarden en streven we naar voortdurende verbetering

Een *dag*
meelopen
met...

Dennis Quick

&

Agnes van den Bos

Dennis werkt sinds juli 2023 bij Hospice Dôme. “Begin 2023 ontdekte ik het Christelijke geloof en overwoog een carrièreswitch omdat mijn baan als glazenwasser geen voldoening gaf. Een klant suggereerde een baan in de ouderenzorg. Tijdens een cursus uitte ik mijn wens om anderen te helpen. Een cursusleider verwees me naar Hospice Dôme voor vrijwilligerswerk. Na een goed gesprek met de vrijwilligerscoördinator mocht ik het team komen versterken.”

“Het leukste vind ik als je met een gast een leuke klik hebt waardoor je soms even op een luchtige manier een gesprekje kunt voeren. De mensen die er werken zijn allemaal bijzonder. Zo lief en zorgzaam voor de gasten en de familieleden. Maar ook voor elkaar.”

Agnes van den Bos werkt sinds oktober 2005 bij het hospice.

“Ik ben getrouwd en we hebben 3 kinderen, die gingen allemaal naar de middelbare school in Amersfoort. Daardoor had ik meer tijd om iets te gaan doen en ik wilde iets betekenen voor mensen in hun laatste levensfase. Via een bekende van de jaarlijkse speculaasactie in onze kerk, hoorde ik van Hospice Dôme en ik heb direct actie ondernomen.”

“De dag na mijn sollicitatiegesprek werd ik al gebeld dat ik aangenomen was. Ik vond het best spannend, want ik had geen achtergrond van zorg. Voor mij is Hospice Dôme een mooi, warm huis waar allemaal mensen werken met een groot hart. Er werkt een fantastisch team, van management tot verpleging tot vrijwilligers. Dat vind ik prachtig!”

7:30 uur

Agnes: “Gemiddeld ben ik twee diensten per week aanwezig. In de meeste gevallen ga ik met de auto, zeker als ik in het donker terug moet. Er zijn namelijk diensten voor elk deel van de dag: ochtend, middag, avond en nacht.”

Dennis: “Iedere dienst is anders. Van tevoren weet je nooit wat je kunt verwachten. Als ik naar mijn werk ga, probeer ik niet te veel te bedenken wat er allemaal zou kunnen gebeuren. Het is beter om zagezegd met de stroom mee te gaan.”

8:00 uur

Agnes: “Elke dienst begint met een overdracht. Hier bespreken we de situaties van onze gasten en verdelen de taken. Denk aan de zorg, maar ook verzorging en wassen. De taken kunnen soms veel tijd in beslag nemen, afhankelijk van hoeveel gasten er zijn en de complexiteit van zorg.”

Dennis: “Wanneer we weten welke gasten er in het hospice verblijven en wat de bijzonderheden zijn, kunnen we aan de slag. Elke dienst is verschillend. Het is helemaal afhankelijk van welke behoeftes er op dat moment zijn bij de gasten.”

8:30 uur

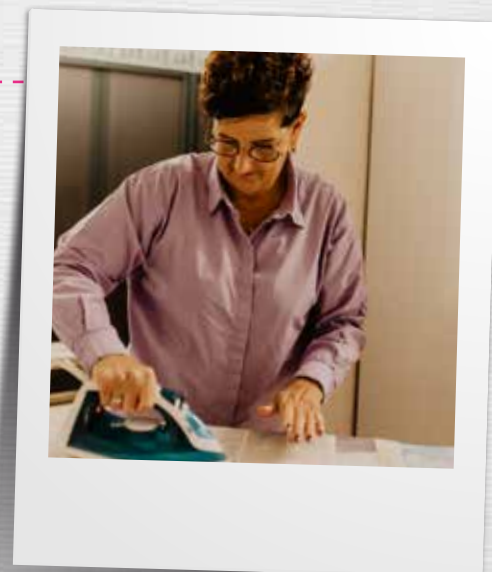
Dennis: “Na de overdracht helpen we de verpleegkundigen met de zorg voor de gasten. Waar nodig vullen we kasten bij, helpen we met wassen en aankleden of verschoneren de bedden. Uiteraard maak je zo nu en dan ook een praatje met de gasten. Niet één dag is hetzelfde.”

Agnes: “We nemen ook de tijd de kamers schoon te maken. Voor de grote huishoudelijke taken is er een huishoudelijk medewerkster, maar we pakken ook zelf de stofzuiger.”

10:00 uur

Agnes: “Bij die huishoudelijke taken hoort ook wassen en strijken. Ik ben dankbaar dat ik op deze manier een schakel mag zijn in de zorg voor onze gasten. Dat ze ondanks die kwetsbare levensfase nog een mooie, gezellige en comfortabele tijd mogen hebben in Hospice Dôme. Daar hoort ook schone kleding bij.”

Dennis: “Ik heb nog niet overal ervaring in, maar help waar ik kan. Gelukkig is het mogelijk om bij te leren en dat doe ik graag. Zelf vind ik strijken nog wat lastig, maar ik word er wel steeds beter in.”

10:30 uur

Agnes: “Na het schoonmaken is er tijd voor koffie. Even een moment van rust pakken, want je kunt niet altijd hollen. Regelmatig zitten we dan met een of meerdere gasten in de gezellige huiskamer.”

Dennis: “Daarna kijken we of er voldoende voorraad zuivel, fruit en brood in huis is. Als er iets van boodschappen nodig is of er een verzoek komt van een gast om iets, springen we even op de fiets om het te halen. Dat is een kleine moeite.”

11:00 uur

Agnes: “We verzorgen het eten en drinken voor de gasten. Het ontbijt, lunch en diner, maar ook tussendoortjes. Er zijn een aantal vaste momenten dat er eten bereid wordt. Het maken van de lunch start om 11:00 en het avondeten bijvoorbeeld om 17:15.”

Dennis: “De gast staat echt centraal, ik vind alle mensen die hier werken ook echt bijzonder. Zo lief en zorgzaam voor de gasten en de familieleden. Maar ook voor elkaar. En dat merk je, tijdens het bereiden staan we met plezier in de keuken.”

12:00 uur

Dennis: “Nadat we het eten bereid hebben, brengen we de maaltijd naar de gasten toe. Wanneer iemand dit niet zelfstandig kan, helpen we bij het eten.”

Agnes: “Het opdienen van de maaltijd is fijn om te doen. Als onze gasten lekker hebben gegeten en de borden leeg terugkomen, geeft dat een voldaan gevoel.”

Bijzonder wanneer mensen hun **gedachten en gevoelens** met mij delen

Froukje Davidse
Geestelijk verzorger

Froukje Davidse werkt als geestelijk verzorger via het Centrum voor Levensvragen. Zij is elke donderdag aanwezig in Hospice Dôme en biedt steun aan bewoners en hun naasten.

Wat is een geestelijk verzorger en wat doe je binnen het hospice?

Een geestelijk verzorger is nabij en ondersteunt bij levensvragen. Levensvragen zijn de vragen waar geen pasklaar antwoord op bestaat. Dit soort vragen komen vaak naar oppervlakte op het moment dat ingrijpende veranderingen in het leven aan de orde zijn.

Wanneer er sprake is van levens- of zingeingsvragen, dan kom ik bij de gast langs voor een gesprek. Dit kan dan bijvoorbeeld gaan over dingen die het leven de moeite waard maken of juist levensvreugde verminderen. Je kunt denken aan thema's als vasthouden en loslaten, schuld en vergeving of doen en laten. Ik ga met mensen in gesprek, ben nabij en regelmatig zoeken we samen naar hulpbronnen.

In mijn werk heb ik het voorrecht om op de meest bijzondere momenten aanwezig te zijn in het leven tot het einde. Ik vind het elke keer weer bijzonder wanneer mensen hun gedachten en gevoelens met mij delen. Door de vele gesprekken die ik met mensen heb over wat voor hen betekenisvol is, ben ik mij in mijn eigen leven meer bewust van hoofd- en bijzaken. Het maakt dat ik bewuster in het leven sta.

Waarom ben je geestelijk verzorger geworden?

Mijn broer wilde vroeger altijd dominee worden. Iets waar ik als gereformeerd meisje een tikkeltje jaloers op was. Ik had dat namelijk ook wel gewild, maar het idee kwam niet eens in mij op omdat het voor meisjes in de gereformeerde traditie totaal niet normaal was om theologie te gaan studeren.

Uiteindelijk is dat toch precies wat ik gedaan heb. Ik werd theoloog en specialiseerde mij richting contextuele geestelijke verzorging. Dat betekent dat ik mij richt op de mens en het geven en ontvangen wat plaatsvindt tussen alle betekenisvolle andere mensen die onderdeel uitmaken van hun leven.

Hoe ben je geestelijk verzorger geworden?

Zo'n twintig jaar geleden begon ik aan de opleiding Verzorgende IG in de Wijngaard in Bosch en Duin. Daar, en tijdens mijn latere werkzaamheden in de zorg, ontdekte ik twee belangrijke dingen. Zelden smeerde ik zalfjes op de juiste plek, maar ik wist wel altijd hoe het écht met iemand ging.

Ik ontdekte dat ik het liefste praat met mensen over datgene wat voor hen het belangrijkste is. Zingeving. Daarom ben ik uiteindelijk na wat omzwervingen theologie gaan studeren. Ik werkte als geestelijk verzorger in verschillende verpleeghuizen en in de thuissituatie en nu ook enkele uren in Hospice Dôme.

Wat is het moeilijkste aan je werk?

Mijn werk ervaar ik vooral als waardevol en betekenisvol. Al vind ik elke keer dat ik voor het eerst een nieuwe gast ontmoet, wel vaak even een moeilijk moment. Dan ervaar ik altijd een zekere onzekerheid of het me lukt om voldoende aan te sluiten, of mensen wel op mij zitten te wachten en of wat ik te bieden wel genoeg is.

Het is een soort kwetsbaarheid die er best even mag zijn, maar die ik dan ook weer snel moet parkeren. Anders ligt de dreiging op de loer dat ik met mijzelf bezig ben, in plaats van ruimte te maken voor de ander. En hoe mooi en drempelloos het hospice ook is, ik moet toch altijd nog een drempel over.

Hoe is het om te werken in Hospice Dôme?

Het hospice is echt een bijzondere plek. Ik heb nog nooit op een plek gewerkt waar ik zo onder de indruk ben van de kennis en kunde van collega's en van de respectvolle manier waarop omgegaan wordt met mensen. Hier staat de gast echt centraal!

Het is bijzonder dat er een team van verschillende professionals klaarstaan om er voor jou als stervende te zijn. En om precies datgene te doen wat ze kunnen bijdragen om waardig te sterven. Ik zie collega's dat doen met alles wat zij in zich hebben aan professionaliteit en mens-zijn. Dat vind ik echt van onschatbare waarde.

De essentie van Hospice Dôme

Hospice Dôme biedt 24 uur per dag deskundige, palliatieve terminale zorg aan mensen in de laatste levensfase. Ook aan de naasten bieden wij in deze fase passende ondersteuning en begeleiding. Hospice Dôme beschikt over het kwaliteitskeurmerk Prezo Hospicezorg.

Kenmerkend voor onze zorg is de combinatie van persoonlijke, liefdevolle aandacht en professionele zorg en begeleiding. Betrokken medewerkers en deskundige vrijwilligers zorgen in gezamenlijkheid voor een optimaal verblijf van gast en naasten. De zorg wordt aangeboden vanuit een algemeen christelijke levensovertuiging met als uitgangspunt dat ieder mens uniek is en ieder leven van het begin tot het einde ertoe doet.

De wensen, waarden en behoeften van de gast zijn de basis van onze zorgverlening: privacy en aandacht voor eigenheid staan centraal. Uitgangspunt is dat iedere gast zich veilig kan voelen en naar eigen inzicht en op eigen wijze de laatste levensfase kan doormaken. Beslissingen rondom het levenseinde vormen daarbij onderdeel van de begeleiding aan de gasten en hun naasten.

Van de gasten en medewerkers vragen wij onze christelijke grondslag te respecteren, zij hoeven deze niet te delen. Iedereen is welkom ongeacht achtergrond en geloofsovertuiging.

Hospice Dôme heeft ruimte voor zeven gasten met de mogelijkheid voor spoed- crisis- en respitopnames.

Wees welkom

Dit is het huis van de tijd
Met kamers van genoeg en tekort
Dit is het huis met een gang
Van de tijd die gegeven is
Een huis met een deur
Van nog en nog niet en nu al
Een huis van tijd van leven
Precies op dit moment
Dit is het huis van komen en gaan
Een huis op de grens
Het huis van nog even wonen
In de tijd - wees welkom mens

Jos van Hest

Mede door gesprekken hier heb ik het gevoel dat er **iets van me afglijdt**

Mevrouw Schoonderbeek

Gast

In een prachtige, lichte kamer zit mevrouw Schoonderbeek. Ze oogt heel rustig in een comfortabele stoel en om haar heen is een gezellige drukte. Haar oudste dochter, Roxane, is op bezoek samen met haar zootje, Teun. Het interview kan bijna beginnen, maar eerst zet Roxane nog even de tekenfilm op de tablet aan voor Teun.

“Mijn meisjesnaam is van Klaveren, en zo heet ik eigenlijk ook,” begint mevrouw Schoonderbeek. “Want mijn ex-man en ik zijn al zo’n 10 jaar een soort van gescheiden. We wonen apart van elkaar, maar op papier heet ik nog steeds Schoonderbeek. Staat hier ook op de deur en dat vind ik niet erg hoor.”

“Onze opvoeding was streng. In totaal waren we met elf. Mijn ouders, vier zussen, vier broers en ikzelf. Mijn vader en moeder waren lid van een gereformeerde gemeenschap.” deelt ze. “De eerste zes, zeven jaar van mijn leven woonden wij in Boskoop. Rond mijn zesde overleed plotseling mijn broertje, Jantje. Dit heeft voor veel verdriet gezorgd, maar daar werd helaas niet over gepraat. Daarna zijn we naar Hoogland verhuisd.”

“In mijn jeugd waren opa en oma belangrijke personen. Opa was tuinder en altijd in de weer met zijn bomen.

Daarnaast was er tante Nelly, de zus van mijn vader, die had het syndroom van Down. Ik kon altijd zo lekker keten met haar!”

Tijdens haar puberteit komt tante Nelly te overlijden. “Net als bij mijn broertje, werd er niet over gepraat. Er was geen ruimte voor emoties of bijvoorbeeld bloemen op een uitvaart.” Ze vervolgt: “Sterker nog, eigenlijk was er geen echte uitvaart. Dat voelde heel wrang en zorgde voor boosheid bij mij, ik werd er ook een beetje dwars van.”

“Zelf zat ik toen op de MAVO, maar in de derde klas was ik er helemaal klaar mee. Direct ging ik overal kijken en solliciteren. Met puur geluk ben ik aangenomen bij de melkfabriek in Nijkerk. Onder begeleiding van een secretaresse begon ik daar als administratief medewerker.” vertelt ze met een glimlach.

Na een aantal jaren komt ze haar toekomstige man tegen. “We kenden elkaar al wel, Hoogland is niet zo groot. Het was een stoere vent, een beetje rebels en het hele dorp kende hem.” vertelt ze. “Voordat we uiteindelijk gingen trouwen waren we zo’n vier jaar samen.” Ze krijgt twee dochters en twee zoons en zorgt voor haar kinderen. Toen de kinderen wat ouder waren ging ze aan de slag als kantinejuffrouw in een school. “Dit was een hele fijne baan, weer lekker onder de mensen. Na een paar jaar kreeg ik longkanker, hierdoor moest ik stoppen. Een moeizame tijd met veel stress.”

“Op een gegeven moment werd ik schoon verklaard, maar later bleken er toch uitzaaiingen te zijn. Sinds

De medewerkers zijn heel zorgzaam en denken goed mee met wat ik wil

afgelopen april is er een grote verandering en mijn batterij is heel snel leeg. Eerst woonde ik nog in mijn eigen huis, maar dat was niet ideaal. Mijn zoon en dochter woonden in en hun partners kwamen regelmatig langs. Dat was soms best een drukke bedoening en de zorg voor mij was voor hen teveel.”

“Nu ik hier bij Hospice Dôme ben, voel ik mijn levenslust terugkomen. De deur gaat niet meer zomaar open, douchen is veel fijner en er is zoveel meer privacy.” deelt ze. “Ik heb een eigen kamer, met alle gemakken. Zelf kan ik kiezen of de deur open of dicht is, of er mensen mogen komen. Ik mag helemaal zelf bepalen wanneer ik eet of waar ik eet. De medewerkers zijn heel zorgzaam en denken goed mee met wat ik graag wil. Ik voel me hier erg op mijn gemak.”

Ze sluit af met: “Er zijn veel mensen bang voor de dood, en daar heb ik wel mee te doen. Zelf ben ik niet bang meer. Mede door gesprekken hier en mijn verblijf tot nu toe heb ik het gevoel dat er iets van me afglijdt. Ik bedoel, het is niet anders. Ik denk dat mijn verhuizing hierheen mij rust gegeven heeft. Ondanks dat mijn lichaam niet altijd wil meewerken, voel ik me steeds meer mezelf hier.”

We spraken mevrouw Schoonderbeek in februari 2024. Zij verbleef op dat moment 4 weken in Hospice Dôme en is daar 14 maart 2024 overleden.

ALS MIJN LAATSTE DAGEN KOMEN

Marinus van den Berg

Als mijn laatste dagen komen,
wil je dan bij mij blijven?

Als mijn laatste dagen komen,
wil jij vreemde
dan een veilige, vertrouwde
vreemde voor mij zijn?

Als mijn laatste dagen komen,
wil jij dan omzien
naar wie mij dierbaar zijn?

Als mijn laatste dagen komen,
wil jij dan zijn als een schuilplaats
waar ik thuis kan komen?

Als mijn laatste dagen komen,
wil jij dan blijven
als de onmacht toeslaat?

Als mijn laatste dagen daar zijn
wil jij mij dan zien in
mijn waarde en mij waarderen?

Een *dag* meelopen met...

Erica Dorresteyn

&

Ada Geijtenbeek

Erica werkt sinds december 2022 in het hospice. “De eerste keer dat ik hierbinnen kwam, voelde het gelijk als een warm bad en dat is nog steeds zo. Ik heb altijd veel bewondering gehad voor mensen die met hun hele hart in de zorg werken. Op deze manier kan ik op mijn gebied een bijdrage leveren.”

Over haar werk vertelt ze: “Het is een hele dynamische en afwisselende baan. Het is niet alleen de telefoon opnemen, administratie doen en problemen

oplossen. Ik heb juist veel contact met mensen. Van onze gasten tot de familie en naasten die op bezoek komen. Een van mijn mooie taken is hun begeleiden naar de kamers en voorzien van koffie, thee en iets lekkers.”

Ada werkt sinds februari 2017 bij het hospice. “De ene keer ben je gastvrouw en de andere keer moet je een probleem met bijvoorbeeld de telefoons oplossen en weer een volgende keer ben je financieel bezig. We zijn echt de spin in het

web. Dat maakt onze functie zo veelzijdig en afwisselend.”

“Hospice Dôme is een hele warme omgeving voor mensen in de laatste dagen van hun leven. Ik vind het heel bijzonder dat ieder mag zijn zoals hij of zij is en dat we daar rekening mee houden. Het is ook mooi dat je nog van betekenis voor mensen kan zijn en familie en naasten kunt ontzorgen, zodat zij nog tijd krijgen om samen te zijn en niet alleen maar druk met de verzorging zijn.”

Spin in het web

Ada: “Erica en ik hebben een duobaan. Ik werk op maandag, dinsdag en woensdag en Erica op donderdag en vrijdag. We schrijven elke week een overdracht naar elkaar en bellen ook regelmatig met elkaar. Bijvoorbeeld om nog iets door te spreken of even te sparren over hoe we iets aan zullen gaan pakken.”

“Naast gezamenlijke taken hebben we ook specifieke eigen verantwoordelijkheden. Ik verzorg onder andere de facturatie van de eigen bijdrage van de gasten en stel het artsenrooster op. Ook verzorg ik de interne nieuwsbrief, deze komt vier keer per jaar uit.”

Erica: “Zo neem ik de externe nieuwsbrief voor mijn rekening. Vanuit het hospice sturen we deze in juni en december naar alle donateurs en belangstellenden. Daarnaast doe ik werk voor de Stichting Vrienden van Dôme zoals de jaarlijkse speculaasactie en het notuleren van de vergaderingen. Twee keer per jaar heeft Hospice Dôme een herdenkingsdienst en dat doen we samen. Gelukkig maar, want het is een hele verantwoordelijkheid.”

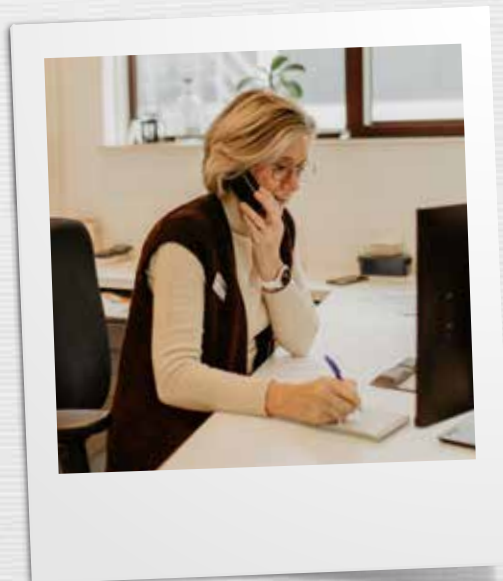
Administratieve werkzaamheden

Erica: “Onze dag begint met het lezen van de overdracht van de verpleegkundige. Op deze manier zijn we goed op de hoogte hoe het met de gasten is. Het is belangrijk om te weten of een gast bijvoorbeeld die dag geen bezoek wil hebben of dat de situatie achteruitgaat. Na de overdracht zetten we de telefoon over en vanaf dat moment komen alle telefoontjes bij ons binnen.”

Ada: “Ook beheren we de algemene mailbox en de mailbox van de facturen. Veel miltjes kunnen we zelf afhandelen en andere sturen we door naar de juiste persoon. Facturen komen veelal digitaal binnen en worden digitaal verwerkt.”

Erica: “Op onze werkplek word je snel afgeleid. Als je je werkdag begint, ligt er vaak wel een briefje van een collega wat er besteld moet worden, waar we even naar moeten kijken of wat er gerepareerd moet worden. Vaak komt er ook iemand binnen met een vraag, of gaat de voordeurbel.”

Ada: “Je ziet ons dus altijd met een schrijfblokje waarop we noteren wat we nog moeten doen of welk telefoontje er nog opgepakt moet worden. Aan het einde van de dag loop ik alles nog even na of ik niets vergeten bent. Daarna trek ik met een voldaan gevoel de deur achter me dicht.”

Visitekaartje van het hospice

Erica: “Twee dingen zijn het allerbelangrijkste. Dat de telefoon opgenomen wordt en dat de deur geopend wordt wanneer er iemand aanbelt. We zijn vaak het eerste gezicht dat mensen zien. We bieden wat te drinken aan, maken een praatje en laten de mensen zich welkom voelen. Het bezoek is heel divers, van familie, naasten tot externe partijen.”

Ada: “Ik herinner me een moeder van een overleden zoon, die speciaal langskwam om mij de hand te schudden en te bedanken voor alles. Ik weet nog goed dat ik dacht wat heb ik eigenlijk gedaan? Tot iemand zei; ‘Jij hebt elke morgen de deur voor haar opengedaan’. Toen realiseerde ik mij dat je echt het visitekaartje van het hospice bent.”

Gastvrouw

Erica: “Omdat de vrijwilliger en de verpleegkundige in de ochtend druk zijn met de verzorging van de gasten, lopen wij als de deurbel gaat en laten we het bezoek binnen. Het is een onderdeel van het gastvrouw zijn. In de middag zijn er twee vrijwilligers, zij nemen het dan van ons over zodat wij tijd hebben voor het ander werk.”

Ada: “Er zijn natuurlijk ook van die hectische middagen, dan zijn de vrijwilligers en verpleegkundigen heel druk en springen wij graag bij. Samen zorgen we voor onze gasten. Je doet het uiteindelijk toch allemaal met elkaar.”

De leukste baan

Ada: “Elke week bekijken wij welke maaltijden er besteld moeten worden. Dit is altijd een hele puzzel. Er is een uitgebreid assortiment, dus voor elk wat wils. Ook het online bestellen van de boodschappen die bezorgd worden, nemen wij voor onze rekening. Het is belangrijk dat alle gasten kunnen eten wat zij graag willen en er voldoende op voorraad is.”

Erica: “We vinden het belangrijk om de gasten en hun naasten koffie, thee en iets lekkers te brengen. Het samen iets drinken is vaak een moment van dingen delen en mooie herinneringen ophalen. En dat is essentieel in deze laatste fase van het leven.”

Ada: “Na zeven jaar kan ik nog steeds zeggen dat ik de leukste baan heb, die er is. Ik houd van de hectiek, het plannen en organiseren en door het veelzijdige takenpakket is ons werk nooit saai.”

Erica: “Elke donderdag ben ik weer blij dat ik mag werken. Het dynamische van de werkzaamheden en het samenwerken met de verpleegkundigen, zorgkundigen en de vrijwilligers maakt het tot een hele mooie plek waar ik nog jaren hoop te werken”.

Altijd druk bezig

Ada: “Vanwege die duobaan hebben we geen gezamenlijke werkdag. Wel hebben we vier keer per jaar een werkoverleg, samen met Wendelien. De voortgang en de afgesproken acties op de jaarplanning worden dan met elkaar besproken. Denk aan zaken zoals de contracten met leveranciers of de voorbereiding van de eindejaarsbijeenkomst.”

Erica: “Bij de open dag en de herdenkingsbijeenkomsten zijn we ook allebei aanwezig. Voor beide activiteiten zijn we die dag zelf altijd druk bezig om alles klaar te zetten. Voor de herdenkingsdienst moeten we bijvoorbeeld veel meenemen uit het hospice. We laden dan een auto vol en brengen dit gezamenlijk naar de Nieuwe Kerk, om vervolgens het podium op te bouwen.”

Ada: “Een keer per maand testen we de brandmeldinstallatie. Dit ging één keer mis bij mij. Ik had wel de doormelding naar de brandweer uitgezet, maar was vergeten het geluid van de slow whoop uit te zetten. Toen stond ik wel even te zweten! Sinds kort zijn we ook BHV’er, net als alle verpleeg- en zorgkundigen.”

Wist je dat Hospice Dôme ongeveer **114 kilo koffiebonen** per jaar gebruikt? Dat komt gemiddeld neer op ruim **15.000 kopjes koffie**.

Een kijkje *achter* onze voordeur ...

>> Buitenkant

>> Keuken

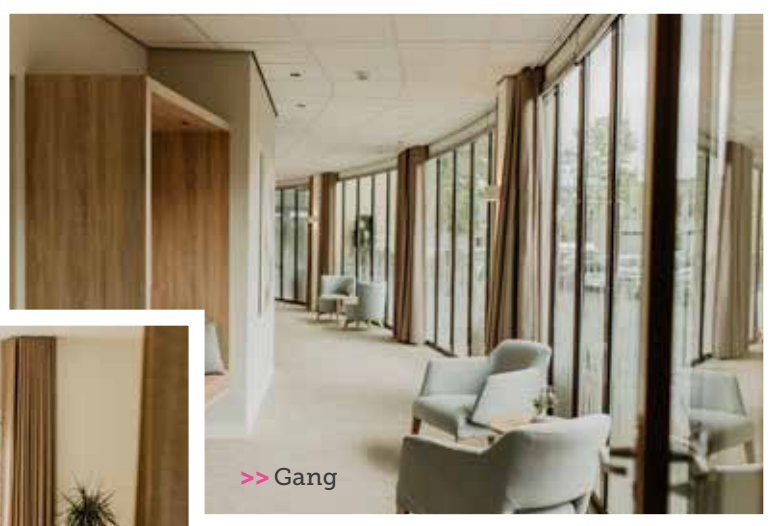

>> Vrijwilligers
Wilma en Gretinus

>> Stilteruimte

>> Gang

>> Woonkamer

>> Slaapkamer

>> Badkamer

>> Tuin

De **rust** die in het hospice heerst zorgt ervoor dat ik er voor iemand **kan zijn**

Gerda Dekker & Rianne van Wezel
Verpleegkundigen

Gerda en Rianne zijn verpleegkundigen. Rianne is daarnaast binnen het hospice ook werkzaam als kwaliteitsverpleegkundige.

Kunnen jullie iets vertellen over je eerste ervaringen met het hospice?

Gerda: “Mijn eerste ervaring in Hospice Dôme was niet als collega. Eind 2018 werd mijn hartsvriendin Ada hier opgenomen met alveeskliekkanker. Haar man, Evert, overleed twee jaar eerder. Ze lieten 6 kinderen achter zonder vader en moeder. Ada werd de laatste maanden van haar leven met enorm veel deskundigheid, warmte en liefde verzorgd. Het geheel voelde voor mij aan als een warme deken. Dit maakte dat ik tegen de teamleider zei, dat ik hier ook wel zou willen werken. Ondertussen werk ik hier alweer ruim een jaar.”

Rianne: “Acht jaar geleden begon ik bij het hospice. Hiervoor heb ik jaren in een algemeen ziekenhuis gewerkt. Daar was geen tijd om vragen te stellen, zoals ‘hoe gaat het vandaag?’ Het was namelijk altijd druk. De rust die er vaak in het hospice heerst zorgt ervoor dat ik er voor iemand kan zijn. Dat ik de tijd kan nemen om door te vragen en kan laten merken dat ik er ben voor de gast en hun naasten. Door die grote overgang twijfelde ik er de eerste weken een beetje over, maar Hospice Dôme bleek helemaal de juiste plek voor mij.”

“Wat opviel, was dat veel vrijwilligers mij toen nog heel jong vonden.” vertelt Rianne verder. “Ik was toen 26 en de jongste van het verpleegkundige team. Er werd me vaak gevraagd waarom ik dit op zo’n jonge leeftijd wilde doen. Het leeftijdsverschil met vrijwilligers is soms behoorlijk groot, maar dat is geen enkel probleem. Het is met iedereen erg fijn samenwerken. Dat vind ik bijzonder en is volgens mij wel uniek in deze werksetting.”

Hoe ziet jouw typische werkdag eruit, Gerda?

“Het is belangrijk voor me om ruim op tijd op mijn werk te zijn. Ik geniet ervan om in alle rust aanwezig te zijn, zodat ik een goede overdracht kan krijgen. Het is ook fijn om, voordat de dienst begint, even rustig met mijn collega alle bijzonderheden door te spreken. Ik ben daarnaast ook benieuwd naar haar ervaringen en hoe het met haar gaat.”

“Na de overdracht neem ik de telefoon over en loop ik langs alle kamers van de gasten. Ik kijk wie er al wakker is en probeer een beeld te krijgen van de situaties. Samen met mijn collega bespreek ik hoe we de ochtend willen aanpakken. Soms zijn er gasten die we samen verzorgen, andere gasten zijn net aangekomen en verdienen wat extra aandacht. We nemen ergens tussen 10 en 11 uur even de tijd om zelf een kopje koffie te drinken en bij te praten. Het is een gezellig moment om even te ontspannen te midden van de drukte.”

“Het inspireert mij dat je echt iets kunt betekenen voor mensen in deze fase van hun leven. Voor de meeste mensen is de dood iets waar ze tegenop kijken. We willen dat moment zo lang mogelijk voor ons uitstellen.

Als palliatieve verpleegkundige kan ik een gast en diens dierbaren op alle dimensies (lichamelijk, psychisch, sociaal en spiritueel) zo goed mogelijk begeleiden naar het einde toe.”

Dezelfde vraag voor Rianne: hoe ziet jouw typische werkdag eruit?

“Enerzijds ben ik verpleegkundige en draai ik in de diensten mee. Naast de bijzondere samenwerking met collega’s, vind ik het directe contact met gasten en hun naasten echt mooi. Ik gedij goed in een beetje hectiek. Want ja, het kan soms ook druk zijn en flink aanpoten. Maar dan kijk ik aan het eind van de dienst terug en denk ik toch: we hebben dit samen (met collega, vrijwilliger, arts en dergelijke) gedaan. Dan hebben we ervoor

gezorgd dat een pijn onder controle is, of dat een gast ontspannen kan slapen na een voetmassage.”

“Anderzijds doe ik ook veel kantoorwerk als kwaliteitsverpleegkundige. Momenteel volg ik een post hbo-opleiding in dit vakgebied. Hier mag ik me bezighouden met veiligheid, kwaliteitsmanagement en het PREZO-keurmerk. Daarnaast valt ook de coördinatie van alle activiteiten die betrekking

hebben op het educatiecentrum, zowel voor intern (eigen medewerkers) als extern, binnen mijn takenpakket. Het is een breed scala aan taken, maar juist deze diversiteit daagt me uit en geeft me energie. Het is een andere manier om mijn brein te prikkelen, en ik geniet ervan om op deze manier bij te dragen aan de zorgkwaliteit.”

“Als kwaliteitsverpleegkundige wil ik (te) veel aanpakken. Alleen kan niet alles tegelijkertijd opgelost worden. Ik signaleer snel knelpunten en wil hier direct actie op.

**Het inspireert
mij dat je echt iets
kunt betekenen
voor mensen in
deze fase van
hun leven**

Echter, soms is het beter om een stap terug te doen, een plan te maken en collega's erbij te betrekken. Mijn opleiding is hierin behulpzaam; het geeft mij veel handvatten. Ergens zie ik ook kansen voor de langere termijn, ik vraag me dan af hoe ik kan bijdragen aan de verbetering van palliatieve zorg in brede zin."

Wat is het meest belonende in jullie werk?

Rianne: "Als de gast tevreden is. Vaak probeer ik uit te vragen wat ik tijdens mijn dienst voor iemand kan betekenen. Als het dan gelukt is om hier een stukje in tegemoet te komen, is dat heel fijn. Daarnaast werkt het voor mij ook heel motiverend als kwaliteitsprojecten vruchten af gaan werpen. Dit jaar gaan we een faciliterende rol spelen t.a.v. deskundigheid bij een landelijk project. Echt mooi dat we als hospice andere professionals een kijkje achter de schermen kunnen geven. Maar ook dat de kennis gedeeld kan worden door medewerkers van het hospice. Of dat we na een audit te horen krijgen dat er geen verbeterpunten te

vinden zijn. Dat zijn grote complimenten voor het gehele team waaraan ik heb mogen bijdragen."

Gerda: "Het werken vanuit de vier dimensies is erg lonend. Pijn kan, naast lichamelijk, ook psychisch of existentieel zijn. Daar helpt een paracetamol of morfine niet bij.

We hebben veel tijd voor de gasten en hun naasten. De vraag waar de gast steun of troost van krijgt, kan ertoe leiden dat we wat voorlezen of zingen. Ik vind het mooi en belangrijk dat waar de gast kracht uit put ook gerapporteerd wordt, zodat collega's op de hoogte zijn. Daarnaast is het meest waardevolle wat je kunt doen: gewoon een stoel pakken en naast iemand zitten. Er zijn mensen die bijna geen familie of vrienden hebben. Hoe warm is het dan als je leest dat een collega van de nachtdienst een tijd bij de gast zat en de hand vasthield. Misschien is dat wel het meest lonend, dat je er gewoon bent voor de gast."

In het hospice is **leven** nog steeds **heel belangrijk**

Gerda van Vark
Vrijwilliger

Hoe lang ben je vrijwilliger en wat brengt het jou?

In 2006 woonde ik in het buitenland en heb daar een opleiding voor hospice vrijwilliger gevolgd en vervolgens als vrijwilliger gewerkt. Voor mijn pensionering was ik in Nederland IC verpleegkundige, later wijkverpleegkundige en heb (samen met een collega) het transferbureau van een ziekenhuis in Delft opgezet. Ik wilde altijd graag met mijn vak bezig blijven.

Eenmaal terug in Nederland startte ik in 2013 als zorgvrijwilliger bij Hospice Dôme. Voor mij zijn drie dingen belangrijk: iets nuttigs doen voor de maatschappij, werken in een team en nieuwe mensen leren kennen. Verder heb ik tijd en energie die ik graag aan mensen in de laatste fase van hun leven wil geven.

Het geeft een fijn gevoel om verantwoordelijkheid te dragen voor de zorg die ik samen met de collega's geef. Je werkt in elkaars verlengde, maar maakt ook gebruik van elkaars talenten. Dit heeft mij geleerd dat je op deze manier de palliatieve zorg heel breed kan inzetten. Bij het hospice krijg ik de mogelijkheid om hierin mee te denken; dat geeft energie en houdt mij scherp.

Hoe vaak heb je dienst en hoe gaat dat ongeveer?

Elke week heb ik een dienst, afwisselend de ochtend, middag, avond of nacht. Iedere dienst start met een mondelinge overdracht door de verpleegkundige. Daarin bespreken we de huidige situatie van elke gast en wat we tijdens een dienst kunnen verwachten. Bijvoorbeeld mogelijke verpleegproblemen, gebruik van hulpmiddelen, en of de gast door

een of twee personen geholpen moet worden.

Daarnaast hebben we een map met achtergrondinformatie van elke gast. Hierin staan gegevens die niet dagelijks veranderen, zoals familieomstandigheden. Op deze manier wordt de continuïteit van zorg zoveel mogelijk gewaarborgd. Het zorgt ervoor dat wij elke dienst goed geïnformeerd beginnen.

Andere taken lijken eigenlijk op het runnen van een huishouden. Zaken zoals een was of strijk, of boodschappen, wanneer dat nodig is. De kamers worden elke ochtend schoongemaakt en de kasten aangevuld. Doorgaans maken de vrijwilliger en verpleegkundige samen de maaltijden klaar. Maar er is bijvoorbeeld ook een groep vrijwilligers die specifiek in de tuin helpen.

Er wordt meer gelachen dan gehuild

Welke ondersteuning is er voor nieuwe vrijwilligers?

We hebben een soort buddysysteem, waar ik zelf onderdeel van ben. Deze is opgezet om nieuwe vrijwilligers te begeleiden tijdens de zes weken inwerkperiode. We kijken naar hoe we iemand kunnen ondersteunen en wat voor hen belangrijk is om zich aan het hospice te binden. Samen met collega's van de buddy groep zijn aandachtspunten opgesteld die we belangrijk vinden om het inwerktraject zo eenduidig mogelijk te laten verlopen.

Een belangrijk punt is de benadering van de gasten. Wij zijn te gast in de kamer van de gast. Zij hebben de regie. Ook wanneer je vindt, denkt dat kan ik toch beter overnemen is het niet aan jou om dit te beslissen. We leren te verplegen 'met de handen op de rug'. Door een beetje afstand, er zijn en een luisterend oor.

Kun je iets delen over jouw ervaringen binnen het vrijwilligerswerk?

De gasten in Dôme komen vaak bij ons omdat ze een heel klein netwerk hebben of dat de zorg thuis te veel wordt voor de mantelzorgers. Elke gast heeft iets unieks waar wij mee te maken krijgen. Loslaten en afscheid nemen is iets heel persoonlijks en dat doet iedereen op hun eigen manier. In het hospice is het leven nog steeds heel belangrijk, lekkere hapjes eten, voet en hand massages, in bad gaan en samen met familie en vrienden zijn, er wordt meer gelachen dan gehuild.

Het verrast me telkens weer hoe we, ondanks onze diverse achtergronden en werkervaringen, als vrijwilligers samen een team vormen en iedereen de zorg op een eigen manier geeft. Er is niet een manier, dat heb ik leren inzien en ontdekt welke meerwaarde dat kan hebben.

11 bij 11 puzzel

J	V	A	N	T	R	O	F	M	O	C	
H	U	I	J	A	G	I	D	R	A	A	W
R	K	B	R	T	T	A	E	L	T	D	
R	E	I	J	I	V	W	S	O	G	R	E
E	I	G	L	L	T	V	U	E	O	S	
S	N	I	F	E	E	S	E	R	O	K	
P	U	L	L	D	S	U	A	I	S	U	
E	C	I	F	I	T	I	M	G	T	N	
C	V	E	R	T	R	O	U	W	D	D	
T	I	V	E	E	R	D	D	H	O	I	
L	M	E	E	C	I	P	S	O	H	G	

- COMFORT
- DESKUNDIG
- GASTVRIJ
- HOSPICE
- HUISELIJK
- JUBILEUM
- LIEFDEVOL
- RESPECT
- RUST
- TROOST
- UNIEK
- VEILIG
- VERTROUWD
- WAARDIG
- WARM

Oplossing

Heb je alle verborgen woorden gevonden? Dan rest alleen nog de oplossing! Vul hieronder in:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--

A woman with long brown hair, wearing a black top with a white floral pattern and a necklace, is smiling and playing a harp. The harp is made of light-colored wood and has many strings. The background is slightly blurred, showing what appears to be a window with greenery outside.

Een *dag* meelopen met...

Saskia Hoogendam

In 2009 begon Saskia als muziektherapeut bij Hospice Dôme. De afgelopen vijftien jaar komt ze elke maandagmiddag in het hospice. Zij is dankbaar dat ze hier mag werken.

Saskia vertelt over haar werk: "Ik stem af op de muzikale wensen van gasten en hun naasten. Ik merk dat de meeste gasten dat als heel prettig ervaren. Omdat iedereen anders is lopen vragen enorm uiteen. Van actief meezingen of samen muziek voor de uitvaart uitzoeken tot iemand in slaap zingen en spelen."

"Het is vaak een moment van ontspanning en los mogen laten in een heel andere sfeer dan de zorg. Er hoeft even niets. Het is mooi om te zien als mensen zich daaraan over kunnen geven. Wanneer er familie bij is, zorgt het ook nog eens voor waardevolle herinneringen en momenten van verbinding."

Spelen op de piano

Mijn dienst begint met het bijwonen van de overdracht. Zo ben ik, samen met de aanwezige vrijwilliger, geïnformeerd over welke gasten er zijn en hoe het in grote lijnen met hen gaat.

Op de meeste dagen speel ik na het overleg wat op de piano; zo zijn gasten op de hoogte van mijn aanwezigheid. Regelmatig gaan er dan al deuren open, want gasten kunnen de piano dan goed horen in hun eigen kamer. Soms komen er ook gasten naar de piano toe, wanneer ze nog goed ter been zijn. Ook andere aanwezigen vinden het prettig wanneer er op de piano gespeeld wordt.

Praatje maken

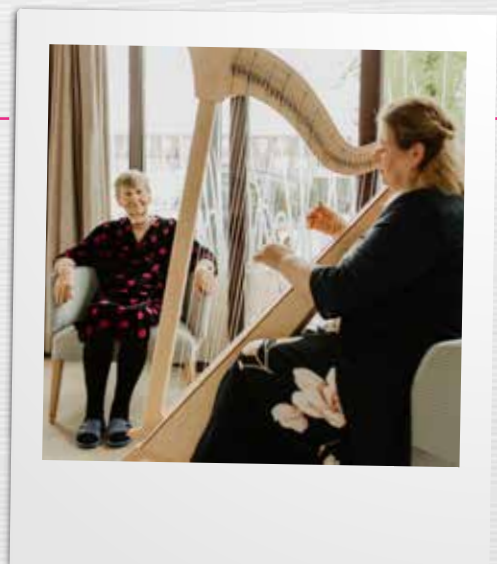
Daarna is eigenlijk elke maandag anders. Wanneer er een gast naar de piano is gekomen, hebben we een gesprek over de gespeelde muziek of de inhoud van de gezongen tekst. Iedere maandag maak ik een ronde langs de aanwezige gasten. Ik probeer altijd af te stemmen op wat gasten nodig hebben. Het werk is heel divers, want elke persoon heeft een eigen muzieksmaak en behoefte.

Wanneer iemand naar de piano is gekomen en nog een andere muzikale wens of vraag heeft lopen we samen terug naar de kamer van de gast. Met mijn harp en gitaar kan ik eigenlijk overal terecht, ook op de gang of in de woonkamer of de stilteruimte.

De juiste snaar raken

Nadat ik mijn harp gestemd heb kunnen we beginnen. Verbinding is voor mij heel belangrijk. Luisteren, afstemmen en kijken naar wat er in het moment nodig is. Ik ga nooit met een voorbedacht plan naar mijn werk. Elke keer is weer anders.

Je kunt op de harp melodieën en harmonieën spelen, maar soms zijn een paar snaren al genoeg, zeker wanneer iemand niet meer zoveel kan hebben. Ik merk dat muziek mensen een gevoel van steun, troost en vertrouwen kan geven.

Prachtig harmonie-instrument

Toen ik net begon als muziektherapeut kwam ik in een intervisiegroep terecht. Daar zaten een aantal leden die harp speelden. Dat vond ik een mooi instrument in de palliatieve zorg, maar ik kon het zelf nog niet. Al snel besloot ik speciaal voor mijn functie bij Hospice Dôme harplessen te nemen.

Er werd in het hospice dankzij een financiële gift een harp aangeschaft. De harp is een prachtig instrument en geschikt voor alle fasen van het proces waarin onze gasten zich bevinden. De klankkwaliteit is heel zacht en warm en wordt soms omschreven als engelachtig. Je kunt letterlijk de gevoelige snaar raken.

1-op-1 aandacht

Mijn belangrijkste taak is eigenlijk 1-op-1 aandacht voor een gast. En het is niet eens altijd met muziek, in stilte er zijn voor de mensen is soms het enige wat nodig is. Behalve met de gasten, heb ik ook regelmatig contact met naasten. Ook speel ik regelmatig voor hen wanneer dat gevraagd wordt.

Aanwezig zijn en erbij blijven zijn heel wezenlijk. Muzikaal gezien zijn er verschillende mogelijkheden. Ik speel onder andere piano, harp en gitaar en kan diverse stijlen en soorten muziek laten horen, van popliedjes tot geestelijke liederen uit alle windstreken. Ook gebruik ik de stem als instrument heel veel, juist wanneer de tekst inhoudsvol is of van betekenis kan zijn, maar soms is neuriën al genoeg. Muziek spreekt daar waar woorden overbodig zijn geworden.

Bedside Singers

Maandelijks zingen de Bedside Singers Amersfoort voor de gasten van Dôme. Vanuit de landelijke vereniging zijn er in Amersfoort een aantal zangers die bij Hospice Dôme komen. Ze zijn speciaal getraind om in alle rust voor gasten in de palliatieve fase te zingen. Gemiddeld zingen er drie tot vier Bedside Singers tegelijkertijd.

Ze zitten rond het bed en zingen zacht, rustig en met compassie. Ze nodigen de gasten uit om te ontspannen en toe te laten wat er komt. Emoties zijn welkom en ze vinden het niet erg als iemand in slaap valt. Ze komen zachtjes binnen en nemen hun eigen krukjes mee. Zo hoeven er geen stoelen verplaatst te worden en vult de stilte zich met gezang.

Educatiecentrum

Hospice Dôme beschikt over veel kennis op het gebied van palliatieve zorg. Deze rijkdom aan kennis delen we graag intern, lokaal of regionaal met professionals, vrijwilligers en geïnteresseerden. Door kennisdeling en ontmoeting vergroot Hospice Dôme de kwaliteit en toegankelijkheid van palliatieve zorg. Zij is zowel een expertisecentrum als een leerbedrijf voor palliatieve zorg.

Het educatiecentrum is gesitueerd in een aparte ruimte binnen het hospice en is bereikbaar via een eigen ingang. De ruimte is geschikt voor ongeveer 12 personen met een aparte ruimte waarin geoefend kan worden met een oefenpop. Het educatiecentrum heeft een eigen koffiecorner met zitgedeelte en eigen sanitair. Multimedievoorzieningen zijn aanwezig. De ruimte is niet toegankelijk voor rolstoelgebruikers.

Het voelde intiem, warm en volledig ondersteunend

Valérie
Naaste

Valérie groeide op als enig kind in een warm nest waar emoties vrijelijk stroomden. Haar moeder, Hanneke, is een krachtige en zelfstandige vrouw en was de spil van het gezin. Zelfs toen ze ziek werd, bleef ze haar sterke zelf, haar ideeën over de uitvaart besprekend en zo rust brengend.

In het voorjaar van 2023 stond het leven van Valérie en haar familie plotseling op zijn kop. Terwijl haar moeder vocht tegen uitgezaaide darmkanker, kreeg haar vader een hersenbloeding na een val. Hij belandde op de IC en later in een revalidatiecentrum. De mantelzorger voor haar moeder viel daarmee weg. Valérie en haar gezin waren druk met de zorg voor twee ernstig zieke ouders.

Valérie vertelt: “De pijn en klachten van Hanneke namen toe en thuis ging het niet meer. Op advies van de huisarts hebben we gekeken naar het hospice. Er bleek plek in Hospice Dôme. En toen ging het ineens heel snel! Een paar dagen erna werd ze hartelijk verwelkomd en nam ze haar intrek in een van de mooie tuinkamers. Het werd zomer, de tuin stond volop in bloei.”

In tegenstelling tot haar moeder beleefde haar vader een andere reis in een revalidatiecentrum. “Het contrast was scherp,” deelt Valérie met een zucht. “Hoewel de zorg van hoge kwaliteit was, ontbrak de warmte en diepgang die in het hospice in overvloed aanwezig is.” Hanneke sterkte aan in Dôme. Ze kon familie en vrienden ontvangen en, met hulp van naasten, dagelijks een bezoek brengen aan man in het revalidatiecentrum. “Zo kon ze er toch ook voor hem zijn, dat vond ze belangrijk”, zegt Valérie. “Hoewel het eigenlijk al lang niet meer ging, is ze tot de week voor haar dood mijn vader blijven bezoeken.”

Haar vader heeft ook twee keer gelogeed bij Hospice Dôme: “Het hospice verzorgde een heerlijk diner en genoten van dit samenzijn. De tweede keer was in het weekend voor haar overlijden. Ze was er lichamenlijk anders aan toe, maar ook dit bezoek was heel waardevol: een laatste keer samenzijn. Zelf heb ik ook meerdere malen bij mijn moeder mogen logeren. We fantaseerden dat we, net als vroeger, op een minivakantie waren en genoten van de fijne verzorging. Net een hotel, graptten we.”

“Mijn moeder hoorde er helemaal bij in het hospice. Vrijwilligers en medewerkers kwamen heel graag bij haar, we treffen haar regelmatig aan de koffie in de woonkamer met de vrijwilligers. Je bouwt letterlijk een band op met mensen, zeker als je er zo’n lange tijd verblijft als Hanneke,” merkt Valérie op.

Ze vervolgt: “En niet alleen mijn moeder, maar ook ik en mijn gezin. Er was aandacht wanneer het mij te veel werd. Regelmatig had ik diepgaande gesprekken, na bijvoorbeeld een ruzie of een emotionele gebeurtenis. Mijn zoon van 11 bezocht oma regelmatig alleen, ook hij voelde zich er thuis en kende iedereen in het hospice.”

Deze zorg gun je iedereen, aan iemand zelf, maar zeker ook aan de nabestaanden

De blaadjes vielen inmiddels van de bomen in de tuin van Dôme, de winter viel in. Toen duidelijk werd dat Hanneke ging sterven en in een diepe slaap op haar kamer lag, ervoer Valérie veel steun vanuit het team van Dôme. Deze week verliep anders dan we hadden gedacht. Het waken ging over in wachten.

Valérie vertelt hierover: “We hadden ervoor kunnen kiezen om thuis te wachten, maar kozen ervoor om veel in de woonkamer van het hospice te verblijven. Hier konden we alle praktische zaken voorbereiden en gewoon in de woonkamer zitten. Het voelde intiem, warm en volledig ondersteunend.”

Tot slot deelt Valérie: “Deze zorg gun je iedereen, aan iemand zelf, maar zeker ook aan de nabestaanden. Tijdens het hele proces is alles zo fijn, alleen al hoe je het pand verlaat. De rust en de liefde die erom heen hangt, is echt hartverwarmend.”

Mevrouw Bakker (moeder Valerie) is 16 juni 2023 bij ons opgenomen en is 18 december 2023 bij ons overleden.

HET LEVEN

Sarah Scholts

Geloof je me als ik vertel
dat er een thuis is
waar afscheid een begin is
van een volgend jaargetijde van het leven.

Geloof je me als ik vertel
dat het leven daar
kostbaar als een edelsteen
gekoesterd wordt.
De trage zorg van grote schoonheid
maakt de dagelijkse gewooneheid bijzonder.

Geloof je me als ik vertel
dat de tijd er stil kan staan
een uur, een dag, een jaar.
Of gewoon heel vaak
nog genieten van een eekhoortje
zo klein, zo onmetelijk groot.
Onmisbaar is dit thuis
waar wordt geloofd
in het leven voor de dood.

Kwaliteit van zorg speelt een belangrijke rol in ons werk

Steven Han

lid Raad van Toezicht en Stichting Vrienden.
Voorzitter Stichting Dôme Beheer.

Kun je uitleggen wat een Raad van Toezicht is?

Hospice Dôme Exploitatie is een stichting en heeft geen eigenaar of aandeelhouders. In plaats daarvan kent het een Raad van Toezicht. Deze houdt niet alleen toezicht op de organisatie, maar fungeert ook als klankbord bij diverse vraagstukken.

Het is ons doel om Wendelien, als directeur-bestuurder, de juiste vragen te stellen en suggesties te bieden ter overweging. Uiteindelijk is zij degene die de besluiten neemt voor het hospice.

Er is zijn een aantal verschillende stichtingen, hoe werkt dat?

Stichting Dôme Exploitatie wordt ondersteund door de Stichting Vrienden van Dôme en de Stichting Dôme Beheer. Het gebouw aan de Appelweg is in eigendom van Stichting Dôme Beheer.

Deze stichting heeft tot doel de registergoederen van het hospice te beheren. Uit hoofde daarvan is zij formeel eigenaar van het pand en verhuurt het aan Stichting Dôme Exploitatie.

De Stichting Vrienden van Dôme werft fondsen ter ondersteuning van het werk van Stichting Dôme Exploitatie. Zij besteedt haar middelen onder meer aan een aanvulling op de eigen bijdrage voor gasten die de kosten niet kunnen dragen. Daarnaast dragen zij bij in aanpassingen en verbeteringen die binnen het hospice plaats moeten vinden.

Wat inspireert jou om deel uit te maken van de Raad van Toezicht?

Wat ik prachtig vind, is hoe het hospice al die jaren geleden begon. De oprichters Margriet en Carolien zijn met een idee en volle overtuiging gestart. Daarbij hebben

ze veel collega's en vrijwilligers in hun enthousiasme meegenomen. Er was in die tijd nog geen reguliere financiering, dus met donaties en heel veel vrijwilligerswerk is deze mooie organisatie tot stand gekomen. De organisatie ademt nog steeds hetzelfde enthousiasme en overtuiging uit. Ik vind het dan ook mooi om hier in mijn rol deel van uit te mogen maken.

Op welke manier borgt de Raad de kwaliteit van zorg in het hospice?

Kwaliteit van zorg speelt een belangrijke rol in ons werk. Elke bijeenkomst die wij hebben begint met een verhaal uit de praktijk. Hier deelt Wendelien hoe collega's op een mooie manier hebben gereageerd op de behoeften van onze gasten en hun naasten. Hoewel we natuurlijk kijken naar kwaliteitsaudits en waarderingscijfers, is niet alles wat waardevol is meetbaar.

Continu de passie en energie vinden om te ontdekken welk extra stapje nodig is om onze gasten op hun gemak te stellen, vind ik werkelijk bewonderenswaardig.

Dat is niet echt in een zogenaamde kwaliteitsindicator uit te drukken. Dat neem je waar uit de verhalen en de wijze waarop het verteld wordt.

Hoe houdt de Raad toezicht op het beleid en de uitvoering daarvan?

Wendelien betreft ons regelmatig bij de beleidsontwikkeling van het hospice. Onlangs heeft ze ons meegenomen in haar analyse van de uitdagingen en vraagstukken voor de komende 3 jaar. Met het verzoek of wij als Raad van Toezicht hierop inhoudelijk willen reageren en eventuele suggesties willen geven.

Naast de inhoud vinden wij het ook van belang om te weten in hoeverre de medewerkers en vrijwilligers hierbij betrokken zijn. Als voorbeeld noem ik het traject in 2023 waarbij de zorgvisie van het hospice op enkele

punten is aangepast. Hierbij hebben we vastgesteld dat het proces om tot een aangepaste visie te komen zeer zorgvuldig is geweest. De medewerkers en vrijwilligers zijn uitgenodigd om hun inbreng te geven: in gezamenlijkheid is de basis gelegd voor de nieuwe visie.

Hoe zorg je ervoor dat je blijft groeien in jouw rol?

In mijn eigen werk ben ik zelf bestuurder van een zorgorganisatie. Daar heb ik dan ook zelf met een Raad van Toezicht te maken. Als ik bij het hospice ben, moet ik elke keer even schakelen en een 'andere pet' op zetten. Dan ben ik namelijk niet de bestuurder die de beslissingen neemt.

Als lid van de Raad van Toezicht stel je voornamelijk vragen en probeer je samen met Wendelien te onderzoeken wat de mogelijkheden zijn. Dat is niet altijd even makkelijk, maar voor mij heel leerzaam. Dan zie ik dat het ook anders kan, en er dus vaak meerdere opties zijn om het gewenste resultaat te halen.

Raad van toezicht 2024

Vlnr. Bas den Heijer, Christien den Draak, Lukas Heijs (voorzitter), Wenda van Loenen, Steven Han

2011
Teambuilding
team verpleging

2015
Teamfoto

2004
Teamfoto 1^e team medewerkers,
vrijwilligers bestuursleden

2016
Heidag vrijwilligers-
djembe workshop

2012
Heidag vrijwilligers

2022
Vrijwilligersuitje

2022
Verpleegkundigen teamdag

2023
Team

2023
Vrijwilligersuitje
Kleistad

2024
Team
verpleging

2024
Management
team

Aan *tafel* met...

Lokaal, regionaal, landelijk. Op alle niveaus werkt Hospice Dôme intensief samen met partners om tot de beste zorg voor onze gasten te komen.

Marieke Scholten

Huisarts

Al ruim 20 jaar werk ik samen met Hospice Dôme. Het voelt altijd als een zegen dat deze plek er is. Het hospice is voor mij een toevluchtsoord in complexe zorgsituaties. Als zorg te ingewikkeld wordt in een terminale fase en er thuis onrust ontstaat, is het hospice een plek waar de rust kan wederkeren.

Als huisarts voel ik me ook ondersteund in het meedenken óf en op welk moment iemand opgenomen kan worden in het hospice. Ik hoor van familieleden van de in het hospice overleden mensen unaniem goede verhalen. Terugkerend in hun verhalen is het respect waarmee hun naaste en zichzelf bejegend werden en de goede zorg die zij mochten ontvangen.

Frank Hofland

Beherend apotheker Vondelplein

Hospice Dôme is een enorm liefdevolle en warme plek waar mensen met goede, passende zorg hun laatste dagen waardig kunnen en mogen leven. Ik zeg het ook altijd tegen de assistentes hier; afscheid nemen kan maar één keer. Wij leveren de medicatie zo snel mogelijk om de klachten van de gasten van het hospice te verlichten en hun comfort te verhogen. Zo kunnen we op onze manier bijdragen aan de kwaliteit van leven in deze fase.

Alexander Martens

Eigenaar

Zelf heb ik op een andere manier contact met Hospice Dôme dan Frank. De samenwerkingsovereenkomst is met de apotheek aan het Vondelplein en daar is hij de beherend apotheker. Jaarlijks bespreken we, samen met Wendelien en Annemieke, hoe de zaken gaan. We kijken wat er goed gaat, maar ook wat er verbeterd kan worden. De laatste jaren is onze conclusie elke keer weer dat het tot dusver optimaal verloopt. Heel soms komt het wel eens voor dat er een recept nog niet geleverd is, dan krijgen we een telefoontje en stapt één van ons in de auto. Als er een extra stapje nodig is, zetten we die en we merken hoe erg het hospice dit waardeert.

Marjolein Rol & Renee Hooymans

Transferverpleegkundigen Meander Medisch Centrum

Hospice Dôme werkt al sinds de oprichting samen met het transferbureau van Meander Medisch Centrum. Marjolein werkt zes jaar als transferverpleegkundige en Renée twee jaar. Wanneer patiënten in het ziekenhuis te horen krijgen dat ze een korte levensverwachting hebben, verwijzen zij door naar het hospice. Zij delen hier hun ervaringen.

Marjolein: “We vinden de samenwerking heel prettig. Er zijn korte lijnen met de teamleider zorg van Dôme en we weten wat voor een soort hospice het is. Bij bijzondere situaties wordt ook fijn meegedacht naar oplossingen, zodat we altijd laagdrempelig kunnen overleggen.”

Renée: “Mijn vader is in Hospice Dôme overleden en mijn moeder in een hospice in Apeldoorn. Daardoor kan ik invoelen wat het voor familie betekent om iemand op te laten nemen in een hospice. En ik kan uit ervaring tegen patiënt en familie zeggen dat het een mooie plek is om je laatste dagen door te brengen.”

Marjolein: “In het hospice werkt een hele club betrokken en enthousiaste vrijwilligers die veel van de zorg voor gasten over nemen. Toen het hospice net

open was, kwam ik mijn oude hoofdverpleegkundige van orthopedie tegen die daar als vrijwilliger aan de slag was gegaan. Dat heeft ze jaren met veel plezier gedaan.”

Renée: “Onlangs lag een terminale patiënt in Meander die niet naar huis kon vanwege een kapotte verwarming. Zijn echtgenote was in paniek en overzag niet hoe het verder moest. Toen kon ik haar vertellen over Hospice Dôme, echter bleek er geen plek te zijn. Na veel overleg kon hij de volgende dag geplaatst worden, er was een oplossing gevonden. Dat is persoonlijke, betrokken zorg. Ik hoor het haar nog zeggen: “Hij komt toch niet in de bezemkast te liggen he?” Gelukkig kon ik mevrouw geruststellen en ze hadden samen nog een korte, maar bijzondere tijd in Dôme.”

Chantell Orriens

Eigenaar Persoonlijk Afscheid

Met Persoonlijk Afscheid werk ik acht jaar samen met Hospice Dôme. Onze samenwerking ervaar ik als zeer waardevol. Zij leveren zorg met zoveel aandacht, expertise, kwaliteit en gevoel. Daar staat Persoonlijk Afscheid ook voor en daarom voelt dit altijd als een fijne match. Bij Hospice Dôme weten waar ze mee bezig zijn en dat geeft veel vertrouwen.

Medewerkers bij het hospice denken actief mee. Een prachtig voorbeeld hiervan is dat een muziektherapeut opmerkte dat een bepaald lied zeer speciaal was voor de familie. Zonder iets te vragen kwam zij later terug met een instrument en vroeg of zij het fijn vonden dit lied samen te spelen. Een schot in de roos!

Caroline van Engen & Xandra Kok

Bloesem uitvaart

Al 7 jaar werken we als Bloesem uitvaart samen met Hospice Dôme, waarbij we families bijstaan tijdens en na het overlijden van hun dierbaren. De samenwerking begint vaak na het overlijden, maar we komen ook vooraf om de laatste wensen te bespreken. Dit brengt rust bij de persoon en troost bij de familie.

We ervaren dat Hospice Dôme onze oprechte begeleiding waardeert, en het feit dat er niet alleen verpleegkundigen, maar ook veel toegewijde vrijwilligers werken maakt het bijzonder. Hier mogen mensen hun leven tot het laatst leven en vervolgens sterven in alle rust, iets unieks. Onze relatie met Hospice Dôme is puur, en de bijzondere momenten bij elke begeleiding blijven ons altijd bij. Het hospice vervult een onmisbare rol, en dat maakt onze samenwerking zo waardevol.

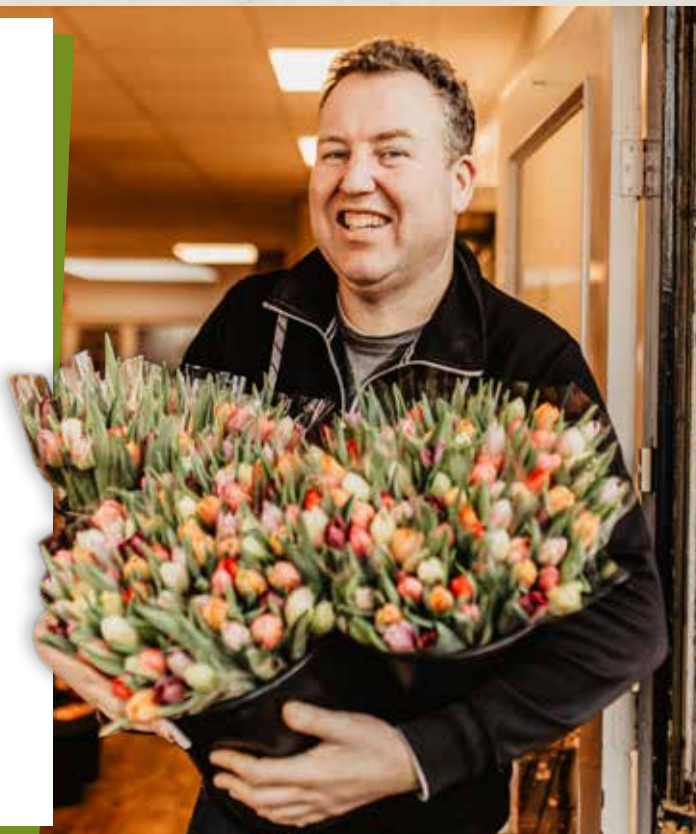
Johan Oudshoorn

Eigenaar Mooie Bloemen

Sinds de renovatie verzorgt Johan de levering van de bloemen voor Hospice Dôme. Van een bloemetje op de gang en in de woonkamer tot de rozen voor de herdenkingsdiensten en de boeketten voor medewerkers bij speciale gelegenheden. Hij levert het allemaal.

“Ik ben tussen de bloemen geboren, opa was kweker en mijn vader had een groothandel. Al jaren heb ik een eigen bloemenzaak, ondertussen met drie locaties en twaalf medewerkers.”

“Een vriendin van mij heeft haar laatste dagen in Hospice Dôme doorgebracht. De zorg en de aandacht die gasten daar krijgen is hartverwarmend. Daardoor kende ik het hospice al wel, maar we werkten nog niet samen. Toen Wendelien en ik met elkaar in contact kwamen tijdens de renovatie, was ik direct enthousiast en wilde ik met mijn bloemen een bijdrage leveren.”

Geert Voorburg

Junior controller Moni

Vanuit mijn werkgever Moni, ondersteun ik Hospice Dôme met vragen over het boekhoudsysteem. Daarnaast verzorg ik de checks en afsluitingen van de tussentijdse cijfers in afstemming met Wendelien, Betsy (financieel medewerker) en Bas (lid van de Raad van Toezicht met portefeuille Financiën).

Wat de samenwerking fijn maakt, is dat wij elk kwartaal de administratie zodanig afsluiten dat er achteraf eigenlijk geen verrassingen meer zijn. De rollen en acties zijn voor iedereen duidelijk en dit maakt het dat alle afspraken worden nagekomen. We hebben het dan ook samen vaak snel op de rit.

Dôme is voor mij een bijzondere plek door de locatie, het type zorg, maar vooral ook de mensen die er werken. Je merkt dat mensen een waardig afscheid krijgen, en alle begeleiding krijgen die zij nodig hebben. Ik vind het fijn om daarin een kleine, maar tegelijkertijd toch ook belangrijke, rol te mogen spelen.

Jos Hartman Beheerder & **Jan Kroon** Onderhoudsman

Jos: “Onze samenwerking is in 2022 begonnen toen ik als projectleider de renovatie en restyling mocht begeleiden. Aansluitend ben ik als beheerder betrokken gebleven bij het hospice. In mijn rol ben ik verantwoordelijk voor het gebouwonderhoud, waarbij ik ervoor zorg dat alle faciliteiten optimaal functioneren. Dit omvat het coördineren van reparaties en onderhoudswerkzaamheden, en ik ben het eerste aanspreekpunt voor vragen of problemen met betrekking tot het gebouw.”

Jan: “Via via kwam ik in 2009 in aanraking met Hospice Dôme. Ik was toen voor mezelf begonnen en werd gevraagd voor een klein klusje. Al snel werd ik wekelijks gevraagd voor technische zaken en er ontstond een hele goed, fijne samenwerking.”

Jos: “Tijdens de renovatie werkten Jan en ik nauw samen met Wendelien en is het ons gelukt om alles op tijd af te krijgen. Met deze renovatie en mooie nieuwe inrichting kan het hospice weer jaren vooruit. Alles is erop gericht om de mensen in deze laatste fase van hun leven goed en met respect te verzorgen. Dat is toch wat ieder mens zou willen.”

Jan: “Alle mensen die hier werken zijn allemaal enorm zorgzaam. Zo werd er bijvoorbeeld elke vrijdagmiddag tijdens de renovatie een frietje en een snack gehaald voor alle mensen die met de renovatie bezig waren. Een klein gebaar, maar het laat goed zien dat ze je echt waarderen. Ik heb er ook voor gezorgd dat het hospice een aantal dingen zelf kan doen, dat scheelt toch weer geld. Denk aan bijvoorbeeld de brandbeveiliging en legionella inspecties.”

Jos: “De samenwerking omschrijf ik als warm, met wederzijds respect, en met regelmatig wat humor. Ik had geen ervaring met werken in een hospice, maar nu ik er vaker ben, zie ik de werkvreugde die het personeel heeft en hoe goed en warm het contact met de gasten is.”

Willemien Schep

Coördinator Netwerk Palliatieve Zorg Eemland

Sinds 1 juli 2023 werk ik in mijn huidige functie samen met Hospice Dôme. Hospice Dôme is een actief lid van het netwerk, naast het voorzitterschap van de stuurgroep, vindt deelname plaats aan diverse werkgroepen en wordt kennis en kunde gedeeld o.a. door het verzorgen van scholingen op het gebied van palliatieve zorg.

Wendelien is daarbij niet alleen mijn aanspreekpunt voor het hospice, maar ook de voorzitter van de stuurgroep van de NPZE. De samenwerking met haar is plezierig en constructief.

Via mijn collega Karina, stem ik regelmatig af met Rianne. Zij is ons aanspreekpunt voor de deskundigheidsbevordering. Hospice Dôme beschikt over veel kennis op het gebied van palliatieve zorg. Deze kennis delen ze met professionals, vrijwilligers en geïnteresseerden. Door kennisdeling en ontmoeting vergroot het hospice de kwaliteit en toegankelijkheid van zorg in de laatste levensfase. Daarnaast hebben ze een expertisecentrum en zijn een leerbedrijf voor palliatieve zorg. Het hospice is voor het netwerk dan ook zeer waardevol en onmisbaar.

Philma Kraak

Clustermanager wijkverpleging Beweging 3.0

Al jaren heb ik, namens Beweging 3.0, een betekenisvolle samenwerking met hospice Dôme. Onze relatie begon als een formele overeenkomst, maar groeide snel uit tot een warme en open band. Samenwerken gaat verder dan alleen het bieden van ondersteuning in de backoffice; het omvat ook regelmatige inhoudelijke uitwisselingen, zoals het optimaliseren van administratieve efficiëntie.

Deze samenwerking is voor mij veel meer dan slechts een professionele relatie; het is een bron van inspiratie en betekenis. Het hospice heeft een speciale plek in mijn hart vanwege hun toewijding aan het bieden van comfort en zorg aan mensen in hun laatste levensfase. De dankbaarheid en tevredenheid van degenen die ze ondersteunen, onderstrepen naar mijn mening het belang van hun diensten.

Gerrinda van der Veen

Directeur Hospice de Regenboog Nunspeet

Sinds 2019 ben ik directeur van hospice Nunspeet. In die tijd kwam ik Wendelien voor het eerst tegen op een ALV. Haar enthousiasme was aanstekelijk en al snel planden we een afspraak om nader kennis te maken. Wat begon als een professionele ontmoeting, mondde uit in een waardevolle samenwerking. Zo waren wij samen de initiatiefnemers voor het samenwerkingsverband tussen vijf hospices in onze regio.

Ondanks de verschillen tussen onze hospices - qua ligging, sfeer en werkwijze - vonden we een perfecte klik. We werken doelgericht en efficiënt samen, maar humor en een persoonlijke band vormen altijd de basis. In momenten van tegenslag durven we kwetsbaar te zijn en elkaar te steunen. Bovenal streven we ernaar van elkaar te leren, waardoor we de kwaliteit van zorg in onze hospices voortdurend kunnen optimaliseren.

Simone Koops

Directeur-bestuurder Hospice Bardo
Hoofddorp, Bestuurslid Associatie
Hospicezorg Nederland (AHzN)

Naast directeur van Hospice Bardo ben ik sinds enige jaren ook bestuurslid bij Associatie Hospicezorg Nederland (AHzN). Hierbij ontmoet ik Wendelien tijdens verschillende vergaderingen en werkgroepen. Ik heb haar leren kennen als een bevoegen directeur met een groot hart voor de palliatieve zorg.

We onderhouden regelmatig contact over zowel landelijke als regionale onderwerpen, wat wordt gekenmerkt door een vriendelijke en respectvolle omgang. Wat ons verbindt, is onze gezamenlijke visie op de hospicezorg in Nederland, evenals een gedeelde toewijding aan kwaliteit en de focus op toekomstige ontwikkelingen. Binnen de associatie wordt de inzet van Hospice Dôme enorm gewaardeerd.

Nazorg

Palliatieve zorg meer is dan zorg in de stervensfase. De palliatieve fase begint als genezing niet (meer) mogelijk is of als het levenseinde door kwetsbaarheid in zicht komt. Maar ook de zorg voor de naasten na het overlijden, de zogenaamde nazorg, valt onder palliatieve zorg.

Nazorg vormt een belangrijk onderdeel van de palliatieve zorg, het is van groot belang in het verwerkingsproces van de naasten. Tijd en aandacht in het rouwproces na overlijden kunnen helpen om de moeilijke fase van verlies door te kunnen komen.

Het organiseren van een herdenkingsdienst vormt bij Hospice Dôme een onderdeel van de nazorg. Twee keer per jaar worden de gasten, die in het voorafgaande half jaar zijn overleden, in deze bijeenkomst herdacht. Nabestaanden krijgen hiervoor een uitnodiging en veel van hen zijn hierbij aanwezig. De bijeenkomsten kunnen ook online bijgewoond worden.

De bijeenkomst wordt verzorgd door een aantal medewerkers van Hospice Dôme. Momenten van stilte, het voorlezen van gedichten en het luisteren naar (live gespeelde) muziek wisselen elkaar af.

Het noemen van de namen van de overledenen, het aansteken van een kaarsje en plaatsen van een roos is ook voor de medewerkers altijd een moment waarop er extra stilgestaan wordt bij het bijzondere werk dat we mogen doen.

Zo was het leven gekleurd: gekleurd door goede en door minder goede tijden, door hoop en teleurstelling, door tijden van verdriet en liefde.

Aan het einde van de bijeenkomst branden er zo'n 50 kaarsjes en staan er 50 witte rozen in de vazen. Deze staan symbool voor alle gasten die we hebben verzorgd en alle families die gedurende dagen of weken bij ons in huis kwamen.

Onze geestelijk verzorger opent de bijeenkomst met het aansteken van 7 gekleurde kaarsen. Bij het iedere kaars leest zij een tekst, passend bij de kleur van de kaars:

De zwarte kaars

Vertelt ons van de dagen van verdriet en rouw; de momenten, waarin hun leven bepaald werd bij verlies, ziekte en dood; de momenten waarop zij de dagen beleefden als nachten.

De paarse kaars

Vertelt ons van de momenten van hun leven, waarop zij te kort schoten; momenten waarop zij voelden dat ze de ander tekort deden; maar ook de momenten van onmacht: dat ze niet konden zijn, die ze graag wilden zijn.

De groene kaars

Vertelt van de hoop en de verwachting die er in hun leven was: hun dromen, hun toekomst, de plannen die zij maakten.

De rode kaars

Vertelt ons van de liefde in hun leven: de liefde die ze ontvangen hebben en de liefde die zij hebben kunnen doorgeven.

De blauwe kaars

Vertelt van de trouw, die zij in hun leven ontvingen, van ouders, partners, mensen om hen heen; en vertelt ook van de trouw die zij voor anderen aan de dag legden.

De gele kaars

Vertelt ons van de momenten, waarop het niet lukte om onbevangen met zichzelf en anderen om te gaan: gevoelens van boosheid, van afkeer, van woede; en vertelt ook van de keren dat zij gekwetst werden.

De witte kaars

Vertelt ons van de vreugde, die ze in hun leven hebben gekend; de momenten waarop ze van het leven hebben kunnen genieten, de goede tijd: de lieve mensen om hen heen, de natuur, muziek, sport en vertelt van de momenten, dat ze zichzelf konden en durfden te zijn en tot hun recht konden komen.

PALLIATIEVE ZORG

**LEVEN DOE JE OP
JE EIGEN MANIER**

STERVEN OOK

Loesje

Met dank aan iedereen
die zich inzet voor
Hospice Dôme!

WENDA WILMA YVONNE MARION JANNY
LIESBETH AGNES MARIELEEN
BIANKA CHRISTA GREET COBY JACQUELINE
ASTRID DINY ELLEN ELLEN JORIE ELLEN ANNE
ESTHER SIMONE FRIDA FROUKJE GEA ANTONIQUE ALI
GERDA EVELINE MARIJKE GRETINUS HENNIE HEN
HERMAN INA BETSY INEKE IRMA EMILIE JAAP R
JAN JOKE GEERTJE LIENA ADA LONNEKE WENDELIE
LUSANNE MARGREET JANNY GERDA MARIJ ALI
AN DESIREE MARLOES GERDA JOS MONIQUE NIC
RIA IRENE CHRISTIEN RIANNE ERICA ROBERT
SASKIA MARIAN JERÔME STEVEN THEA JENNY
MARIA WENDA WILMA YVONNE MARION JANNY
LIESBETH AGNES MARIELEEN ARINA BAS
WILLEM BIANKA CHRISTA GREET COBY JACQUELINE
DENNIS ASTRID DINY ELLEN ELLEN JORIE ELLEN ANNE
ESTHER SIMONE FRIDA FROUKJE GEA ANTONIQUE ALI
GERDA EVELINE MARIJKE GRETINUS HENNIE HEN
HERMAN INA BETSY INEKE IRMA EMILIE JAAP R
JAN JOKE GEERTJE LIENA ADA LONNEKE WENDELIE
LUSANNE MARGREET JANNY GERDA MARIJ ALI
MARJAN DESIREE MARLOES GERDA JOS MONIQUE NIC
DENNIS RIA IRENE CHRISTIEN RIANNE ERICA ROBERT
SANDRA SASKIA MARIAN JERÔME STEVEN THEA JENNY

MARGREET JANNY
REE MARLOES GERDA JOS
IRENE CHRISTIEN RIANNE ERICA
SASKIA MARIAN JERÔME STEVEN THEA
MARIA WENDA WILMA YVONNE MARION
MIEKE LIESBETH AGNES MARIELEEN ARINA
EM BIANKA CHRISTA GREET COBY JACQUELINE
NIS ASTRID DINY ELLEN ELLEN JORIE ELLEN ANNE
ESTHER SIMONE FRIDA FROUKJE GEA ANTONIQUE ALI
ERDA EVELINE MARIJKE GRETINUS HENNIE HEN
ERMAN INA BETSY INEKE IRMA EMILIE JAAP R
AN JOKE GEERTJE LIENA ADA LONNEKE WENDELIE
LUKAS LUSANNE MARGREET JANNY GERDA MARIJ ALI
MARJAN DESIREE MARLOES GERDA JOS MONIQUE NIC
DENNIS RIA IRENE CHRISTIEN RIANNE ERICA ROBERT
SANDRA SASKIA MARIAN JERÔME STEVEN THEA JENNY
TINEKE MARIA WENDA WILMA YVONNE MARION JANNY
ANNEMIEKE LIESBETH AGNES MARIELEEN ARINA BAS
WILLEM BIANKA CHRISTA GREET COBY JACQUELINE
DENNIS ASTRID DINY ELLEN ELLEN JORIE ELLEN ANNE
ESTHER SIMONE FRIDA FROUKJE GEA ANTONIQUE ALI
GERDA EVELINE MARIJKE GRETINUS HENNIE HENR
HERMAN INA BETSY INEKE IRMA EMILIE JAAP RIA
JAN JOKE GEERTJE LIENA ADA LONNEKE WENDELIE
LUKAS LUSANNE MARGREET JANNY GERDA MARIJ ALI
MARJAN DESIREE MARLOES GERDA JOS MONIQUE NIC
DENNIS RIA IRENE CHRISTIEN RIANNE ERICA ROBERT
SANDRA SASKIA MARIAN JERÔME STEVEN THEA JENNY
TINEKE MARIA WENDA WILMA YVONNE MARION JANNY
ANNEMIEKE LIESBETH AGNES MARIELEEN ARINA
WILLEM BIANKA CHRISTA GREET COBY JACQUELINE
DENNIS ASTRID DINY ELLEN ELLEN JORIE ELLEN ANNE
ESTHER SIMONE FRIDA FROUKJE GEA ANTONIQUE ALI
GERDA EVELINE MARIJKE GRETINUS HENNIE HENR
HERMAN INA BETSY INEKE IRMA EMILIE JAAP RIA
JAN JOKE GEERTJE LIENA ADA LONNEKE WENDELIE
LUKAS LUSANNE MARGREET JANNY GERDA MARIJ ALI
MARJAN DESIREE MARLOES GERDA JOS MONIQUE NIC
DENNIS RIA IRENE CHRISTIEN RIANNE ERICA ROBERT
SANDRA SASKIA MARIAN JERÔME STEVEN THEA JENNY

NE MARION JANNY
ELEEN ARINA BAS
COBY JACQUELINE

Koepel van zorg

